

עת"א 11392/03/20 - בני סלע (אסיר) נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עת"א 11392-03-20 סלע(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

לפני	כב' השופטת רננה גלפז מוקדי
עותר	בני סלע (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

לפני עתירת אסיר (להלן: "המבקש") להורות למשיבים להשיב לתלונתו מיום 2.2.20, אשר הוגשה באמצעות מפקד כלא איילון שם הוחזק בסמוך למועד הגשת העתירה, בדבר המקור הנורמטיבי המתיר למשיבים במהלך הליווי באמצעות יחידת נחשון, לכבול אותו באמצעות בגד קשירה המוכר כאביזר שרוול כבילה.

המשיבים בתגובתם עתרו להורות על מחיקת העתירה זאת בין היתר מהטעם כי סוגיה זו נדונה והוכרעה זה מכבר בעת"א 60724-01-20 ולפיה לפי סעיף 3ב' לפקודת הנציבות 04.15.00, כבילת אסיר לצורך העברתו בתוך בית הסוהר או מחוצה לו לא תחשב שימוש באמצעי ריסון. עוד הפנו המשיבים להחלטת בית ההמשפט העליון ברע"ב 1379/20 מיום 26.2.20 ולפיה בדיון נדחו טיעוני המערער, המבקש כאן, עוד נכתב כי גם לגופו של עניין, החלטת בית המשפט קמא בדבר העדר עילה להתערבות בהחלטת המשיבים לכבול את המבקש בשרוול כבילה בצאתו מבית הסוהר, הינה מידתית וסבירה ואין הצדקה להתערב בה. אשר על כן, עתרו המשיבים להורות על מחיקת העתירה על הסף מחמת מעשה בית דין. בדיון הוסיפו המשיבים והפנו להחלטות נוספות אשר ניתנו באותה סוגיה בעניינו של העותר.

העותר, באמצעות בא כוחו, ביקש בפתח הדיון לדחותו לצורך קבלת חוות דעת בעניין מקור הסמכות לכבילה וטען כי אין די בהפניה לפקודות. לדבריו, העתירה נובעת מכך שהעותר לא קיבל עד היום הסבר מהו הבסיס המשפטי המאפשר למשיבים לנקוט בכבילה הנטענת.

אחר שעיינתי בכתבי הטענות ושמעתי את הצדדים באריכות הגעתי לכלל דעה כי דין העתירה להידחות. גם לא מצאתי טעם המצדיק דחיית הדיון, כבקשת ב"כ העותר.

עסקינן בעתירה אשר הוגשה לפני כמעט שנה והועברה לשמיעה בפניי בשלהי דצמבר 2020.

מתברר כי הוגשה מיד לאחר שבית המשפט העליון דחה את בקשת העותר למתן רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז - לוד אשר דחה את טענות העותר בסוגיה זו (עת"א 20510-10-19) תוך שציין כי טענות העותר כבר נדחו בהחלטה קודמת של בית המשפט העליון מתאריך 14.7.19 והוסיף וציין כי החלטת בית המשפט המחוזי לגביה הוגשה הבקשה למתן רשות ערעור, אינה מצדיקה התערבות (ראו רע"ב 1379/20).

לא זו אף זו, העותר פנה בסוגיה זו בעתירה נוספת בחודש ינואר 2020 ואף היא נדחתה (עת"א 60724-01-20) ואם לא די בכך, אחר שזו האחרונה נדחתה ביום 12.2.20, שב העותר ובחלוף ימים הגיש עתירה נוספת (עת"א 568-02-20) וזו נמחקה על הסף בתאריך 1.4.20.

עמדת המשיבים כפי שהובעה הן בכתבי הטענות הן בדיון מקובלת עלי במלואה.

הסוגיה נדונה זה מכבר והוכרעה בבית המשפט המחוזי ואף עמדה לבחינת ערכאת הערעור בבית המשפט העליון אשר לא מצא כל עילה להתערב בהחלטת בית המשפט קמא.

טענת העותר כאילו לא נבחן המקור החוקי לפקודה הרלוונטית אלא בתי המשפט הסתפקו בבחינת הפקודה בלבד, היא טענה ערעורית שמקומה היה בהליכי הערעור על החלטות בתי המשפט בהליכים הקודמים אשר עסקו באותה סוגייה ממש.

בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על בתי המשפט המחוזיים אשר דנו בעתירות הקודמות וכמובן שלא על בית המשפט העליון.

בנסיבות אני מורה על דחיית העתירה.

פסק הדין יועבר לב"כ הצדדים ולעותר בעצמו.

ניתן היום, ו' אדר תשפ"א, 18 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.